

Lapis Exilis

Licht is een kostbaar goed. Het sijpelt flonkerend als diamanten op een bed van water door een nauwe schacht naar binnen in de schemerige grot en tovert kleine sterren op de tegenoverliggende muur.

Ik zit op mijn knieën op de koude, natte grond en tuur gefascineerd door mijn wimpers naar de vlekken op de muur. Na zo lang in het donker te hebben gelegen doet het licht nog te veel pijn aan mijn ogen. Wanneer de vlekken me niet langer kunnen boeien draai ik mijn hoofd en kijk naar mijn geketende hand die op mijn schoot ligt. In het slot knippert een lichtje waarschuwend. Ik pulk er even aan, zonder een ogenblik de illusie te koesteren dat ik het slot kan openen en de boei van mijn pols kan trekken want ik ken de code niet. Ik laat mijn ogen over de rest van mijn lichaam gaan, over het vuile, witte hemd dat ik draag, over het bruine litteken dat over mijn onderarm loopt en waarvan ik me niet kan herinneren hoe ik het heb opgelopen, over mijn modderige benen en voeten, en dan kijk ik op, recht in de ogen van de lange, roodharige man die tegenover me staat en minachtend op me neerkijkt. Hij slaat zijn ogen neer en een vage glimlach verschijnt op mijn lippen terwijl ik mijn hoofd weer naar de lichtvlekken op de muur keer.

Dat was wat hem altijd nog het meest van zijn stuk bracht, die zwarte ogen van me, donkerder dan de leegte aan het eind van het heelal.

'Waarom ben je gekomen?' vraag ik, zonder de roodharige man aan te kijken. 'Ga je me eindelijk losmaken?'

Ik til mijn geketende arm op en houd hem gebiedend voor me uit. Hij zwijgt even en zucht dan geërgerd:

'Nee, nog niet.'

'Waarom heb je die verre reis dan gemaakt?'

Ik laat mijn arm zakken en draai mijn hoofd weer naar hem toe. Ik kijk hem niet in de ogen, maar staar naar zijn hals, naar de glanzende, groene steen die om zijn hals hangt. Ik bal mijn vuisten tot de knokkels wit worden.

'Ben je gekomen om je er persoonlijk van te vergewissen dat ik nog steeds als een hond aan de ketting lig?' vraag ik. 'Dat ik geen enkel plan van je kan dwarsbomen?'

De man met het rode haar negeert mijn vragen. Hij zet zijn handen op zijn knieën en gaat voorzichtig op het lage bankje dat achter hem staat zitten, moeizaam als een oude man. De juwelen om zijn polsen en in zijn haren tinkelen zachtjes.

'Je hebt gewonnen, Michaël,' zeg ik. 'Heb je me nog niet genoeg vernederd?'

Ik kijk hem boos aan, maar hij ontwijkt mijn blik. Ik zet mijn handen op de grond en duw me af tot ik op mijn hurken zit. De ketting die aan de boei rond mijn pols hangt valt van mijn been en klettert tegen de rotsgrond en een grote wachter in een wit pantser die ik nog niet had opgemerkt komt haastig

uit de schaduwen tevoorschijn. Hij gaat beschermend achter Michaël staan en plant zijn lans met een bons op de grond naast zijn zware laarzen. Michaël vouwt zijn handen en buigt zijn hoofd. Ik kijk weer naar de sterren hoog boven mij. Mijn gedachten dwalen af.

We vechten hoog in de lucht, als draken zonder vleugels. Ik laat me door de wind dragen en keer me om en om, in een sinistere dans tussen gezanten van goed en kwaad. Hij is het vuur en ik ben het licht en we vullen elkaar aan maar hij ziet het niet. Hij is blind geboren. Hij heft zijn zwarte zwaard en drijft het door mijn hart. En ik val, als de bliksem stort ik in de afgrond neer.

Ooit hield ik van je, meer dan ik van Jibriel, meer van haar zelfs heb gehouden. Maar nu is mijn liefde is over en het enige wat me rest is haat. Een haat zo groot dat ze me van binnenuit verteert, een haat die alle liefde die ik nog in me had heeft verdreven, voor altijd en altijd.

Lange tijd dool ik zonder doel in een ver verleden rond. Ik heb geen haast, ik heb alle tijd. Maar hij die ooit mijn beste vriend was, met wie ik ooit mijn ziel deelde, hij is nerveus en ongeduldig. Ik zie het aan de manier waarop hij zijn klamme handen in elkaar wringt, en zijn beeldschone gezicht tot een star masker vertrekt. Hij is nog altijd bang voor mij, zelfs nu ik hier machteloos en gebonden aan zijn voeten zit. En daarom maakt hij me niet los.

'Waar ben ik?' vraag ik maar ik denk dat ik het antwoord al weet.

'Aarde,' antwoordt hij nors. 'Diep onder de grond. Denk maar niet dat je kunt ontsnappen.'

Ik knik bedachtzaam maar zeg niks. Michaël kijkt op van zijn verstrengelde vingers.

'Je bent veranderd,' zegt hij nadat hij me korte tijd geobserveerd heeft. Hij klinkt oprecht verrast.

'Vind je?' vraag ik dromerig terwijl ik naar het litteken op mijn arm staar.

'Vroeger zou je in uitzinnige woede uitgebarsten zijn wanneer ik je dat zou verteld hebben.'

'Ach, vroeger...'

Vroeger droeg ik een kroon die feller scheen dan de zon. Vroeger was ik vrij.

Ik laat mijn vinger over het gekartelde litteken op mijn arm gaan.

Hoe kom ik hieraan? Is het gebeurd toen ik viel? Of daarna, toen ik sliep? Ik herinner me er niets meer van.

'Dood me,' zeg ik, in een opwelling. 'Als je me niet wilt bevrijden, dood me dan. Beschouw het als een vorm van genade.'

'Ik alleen kan niet beslissen over dood of genade,' antwoordt Michaël. 'Dat zijn dingen waarover gestemd moet worden.'

'Waar is Jibriel?'

'Op missie en onbereikbaar. Trouwens, je weet best dat hij niet mag meestemmen. Laten we het niet over hem hebben, maar over de reden waarom ik ben gekomen.'

'Doe geen moeite. Ik weet waarom je hier bent.'

'O ja? Waarom?'

‘Omdat je mijn hulp nodig hebt. Jullie hebben eindelijk ingezien dat ik altijd al gelijk had, dat je hier nooit had mogen komen omdat ze er nog niet klaar voor waren. En nu is de situatie uit de hand gelopen en je hebt de controle verloren. Ontken het niet want ik weet het. Ik hoor dingen boven me. Ik zie dingen die jij niet ziet.’

‘Wat dan wel?’

Ik haal mijn schouders op en Michaël snauwt:

‘Wát zie je? Jij bent de enige van ons met het tweede gezicht. Wat heb je gezien?’

‘Vuur,’ zeg ik en ik sluit mijn ogen om me beter te concentreren en haal de beelden weer voor mijn geest. ‘Heel veel vuur. Oorlog, honger, ziekte, dood. Een regen van asse en bloed. En daarna duisternis. Absolute, ondoordringbare duisternis. Mijn rijk.’

Ik open mijn ogen weer. Lange tijd staart Michaël me aan, woedend en angstig en wanhopig tegelijk. Ik weet dat hij mijn woorden niet in twijfel trekt. Hij weet dat ik niet kan liegen, dat het letterlijk fysiek onmogelijk is dat ik ook maar één leugen vertel.

Dan knikt hij kortaf naar de wachter.

‘Maak hem los,’ zegt hij. ‘Het schip wacht.’

De wachter buigt zich over me, pakt mijn pols ruw vast en voert de code in in het slot. Er klinkt een korte biep en de boei en de ketting vallen van mijn arm. De wachter gromt en steekt zijn hand uit om me recht te trekken maar ik pak ze niet aan.

Ik zal als een feniks uit mijn as herrijzen maar het vuur dat me verzengd heeft, heeft zich rondom mij verspreid en ik kan het niet meer blussen. Dit is een oorlog die niemand van ons kan winnen.

‘Ik ga niet met je mee,’ zeg ik. ‘Ik blijf hier om met hén mee te vechten. Liever dat dan jou te moeten gehoorzamen.’

Michaël knijpt zijn ogen halfdicht. Hij heft zijn arm op. Even denk ik dat hij me gaat slaan maar na een korte poos laat hij zijn arm weer zakken.

‘Het zij zo,’ zegt hij gelaten.

En hij keert zich om en begeeft zich in de schaduw van de wachter die hem op de voet volgt naar de deur achteraan in de grot, voorovergebogen, gebroken. Er blijft niets over van de machtige krijger die hij ooit was.

‘Michaël?’ roep ik hem achterna en hij blijft staan en kijkt om.

‘Geef de steen terug die je van me hebt gestolen,’ zeg ik, met een hoofdknik naar zijn hals. ‘Ik heb er recht op.’

‘Nee,’ snauwt hij, plots woedend, en hij brengt zijn hand naar zijn hals en klemt zijn vingers om de steen. ‘Je hebt nergens recht op. Je krijgt hem pas terug wanneer deze oorlog over is en ik je in je graf leg, Lucifer.’